

fremhævede, at han havde faaet forøget Andledning til at ønske, at det blev bestemt som en Regel for de paagældende Sognekommuner at faae Tilskud fra Amtsrepartitionsfonden, naar de efter denne Lov havde faaet en Landveistrækning til Snekastning, som de ikke havde havt tidligere. Jeg skal blot bemærke, at jeg dog ikke skjønner, at den Omstændighed, at det temmelig hyppig forekommer, at en Kommune har faaet en større Landveistrækning til Snekastning, end de have havt tidligere, just afgjørende taler for at give en anden Regel end den, vi have foreslaaet i Vædringsforslaget. Thi dersom det fører til, at Kommunen maa siges at være overbeholdt, vil Amtsrådet jo ikke negte at komme denne Kommune til Hjælp, men i mangfoldige Tilfælde vil det kun dreie sig om trømmelige smaa Veistrækninger, som en Kommune kan faae mere, og det vilde dog være temmelig smaaagt, om man nu af den Grund vilde have etableret et Mellemregningsforhold mellem Amtsrepartitionsfonden og Sognekommunerne. Det er imidlertid ikke det Afgjørende for mig til ikke at kunne ønske en saadan Behandling, som det ærede Medlem anbefaler, men det Afgjørende for mit Bedømmende er, at hvis man gaar ind derpaa, skaber man en rig Grund til Processer; thi det er jo klart, at det Spørgsmaal, om en Kommune har faaet et større Snekastningsarbejde, ikke kan afgjøres saadan uden videre ved at sige: tidligere havde vi Veistrækningen derfra og dertil, nu have vi faaet en Veistrækning derfra og dertil, og den er længere. Det kan ikke være det Afgjørende; thi det kan godt være, at den tidligere kortere Veistrækning i Virkeligheden var meget besværligere. Vi have jo nemlig ogsaa redigeret vort Vædringsforslag saaledes, at det ikke alene er Veistrækningens Længde men Arbejdets Besværlighed, der er det Afgjørende. Man skjønner altsaa i hvert enkelt Tilfælde i Virkeligheden, om Kommunen har faaet mere Arbejde, men naar det er saaledes, er det klart, at man maa træffe en Afgjørelse, men hvem skal have Afgjørelsen i dette Tilfælde? Giver man Kommunen Ret, kan man ikke ganske negte dem Tilskud, selv om Amtsrådet ikke vil gaa ind derpaa, idet det mener, at Kommunen ikke har faaet Snekastningsbyrden forøget, og at tage Skjønsmænd derover og derved faae det afgjort paa denne Maade, finder jeg ikke helbdigt. Jeg tror, at det er helbdigt blot at give Kommunen en Afgang til at faae Tilskud af Amtsrepartitionsfondene, naar Snekastningsbyrden er forøget. Vi kunne jo imidlertid nærmere forhandle dette Spørgsmaal mellem 2den og 3die Behandling, men

jeg skal allerede nu paa dette Tidspunkt blot fremhæve Betænelighederne ved en anden Ordning.

Det ærede 5te Medlem for 9de Kredz (Griffstrup) fremsatte en Række Bemærkninger hvoraf de allerfleste ere besvarede af den høitærede Indenrigsminister. Dette gjælder saaledes Bemærkningen angaaende § 5, om at det vilde være ønskeligt at faae noget Nærmere fastsat i Loven om, hvorledes Forholdet skulde være mellem de forskjellige Grundlag, hvorefter Snekastningen paalignes. Det har været Gjenstand for Dervedelse i Udvalget, og der er fremkommet Udtalelser om, at det ganske vist vilde være ønskeligt, men paa den anden Side er det vel anerkjendt, og vi have navnlig set det ved at gennemgaa de forskjellige Snekastningsregulativer, at der følges meget forskellige Regler paa de forskjellige Steder. Det maa nok erkjendes, at det kan have sin gode og fornuftige Grund, at man ikke benytter de Grundlag for Paaligningen, man har Afgang til at benytte, paa samme Maade alle Steder. Med den høitærede Indenrigsminister antage ogsaa vi, at dette Forhold lader sig bedst regulere ved Affattelsen af Regulativerne paa de forskellige Steder. — Det samme ærede Medlem berørte ved Omtalen af § 8 Ønskeligheden af at kunne frittage enlige Kvinder i visse Tilfælde. Ogsaa dette Forhold har været under Omtale her. Her gjorde det sig gjældende, hvad den høitærede Indenrigsminister bemærkede overfor det ærede 1ste Medlem for 11te Kredz (Stühr), at man vist ikke ret godt paa dette Omraade kan gaa en anden Vej end at følge Reglen ganske i Almindelighed, nemlig at de, der ere saaledes stillede, at de ikke have 2 Skpr. Hartkorn i Brug, stilles sammen med Husmænd og Indvester o.s.v., og saa maa de, forsaavidt de ikke selv kunne besørge det, leie for sig. Komme vi ind paa Undtagelser, da vil Undtagelsernes Række blive meget stor. Det er nemlig ikke blot Kvinder, Præster og Skolelærere, der kan være Tale om, men det er mangfoldige Andre. Der er saaledes blandt Andet gamle Mænd, dem, der ere over 60 Aar osv. Jeg tror, det er rigtigst, at vi blive staaende ved den Regel, som her er opstillet. Det ærede Medlem berørte ogsaa — det var ved § 10, hvor der staar at "Sognerådet udenfor Omgangen kan tilsige" — Spørgsmaalet, om det ikke er Snefogderne, der skulle besørge Tilsigelsen, og ved en anden Leilighed bemærkede han, at der kunde være Fare for, at Snefogden overfor Sognerådet kunde tage sig for stor Myndighed. Jeg tror, at det var ved Omtalen af § 17 eller § 18. Jeg skal i saa Henseende gjøre